

тивяване на Баба Шарка /“Биби”/. По традиция се коли черна кокошка, ако няма – фитка. При болно дете или възрастен майката меси голяма питка, маже я с мед и я изнася навън. Раздава парчета на хората, които минават навън. Меси и по-малка питка, която се закача на плодно дърво. Счита, че така ще изгони шарката от къщата.

Софийските звънчари („турски“ цигани) на този ден колят също черни кокошки, толкова, колкото мъже има в къщата. Заколват ги и ги скубят след полунощ, в първите часове на Атанасовден. Децата не трябва да видят, защото ги пазят от Баба Шарка. По същата причина сутринта те не сядат на софрата. Възрастните са вън, пият бира, за да изнесат болестта от къщата. За умилюване на Баба Шарка майките месят колачета и ги качат на вратата (ж., р. 1933 г.).

В традиционния цигански календар няма строго определен ден, в който да се умилюва една от най-опасните в миналото детски болести - *шарката* (наричана често с гальовните наименования “Баба Шарка”, “Биби”). Когато в къщата се разболее дете, за облекчаване на състоянието му, кардарашката го къпи в прясно мляко или във вино. При фичерите майката взема сладка вода (вода с разтворена захар) и с китка босилек напръсква цялата къща. Под възглавницата на болното слага захар, за да мине по-лесно шарката. “Мъж и жена (родителите - б.а.) не трябва да се събират (за сексуални контакти - б.а.), защото шарката каскандисва (ревнува). Детето ще страда повече” (м., р. 1928 г.). Рударите, когато детето е болно от шарка, правят курбан и питки, намазани с мед, за да умилюват Добрата Майка („Мама Буна”) (Славкова 2005: 293).

Пролетно-летните празници при циганите/ ромите започват с подвижният празничен цикъл, свързан с Великден. Празнува се по източно-православия календар.

Тодоровден и Цветница са едни от особено важните празници за “тракийските” калайджии. Това е времето на големите традиционни срещи на групата. В Станционната градина на Стара Загора се събират фамилии от цяла Тракия. Тези срещи служат освен за поддържане на контактите в групата, и за сватби, за представяне на младоженците (на практика се легитимират пред групата). Важен момент е възможността ергените и момите взаимно да се огледат, да се харесат, “да си дадат нишани” и да предоставят на родителите си договорките за бъдеща женитба. В публичното пространство са известни като най-големият „пазар на булки”.

Майките на момичетата ги приготвят грижливо за срещата. Лицата им задължително са белосани: “.... момичето се белосва, традицията ни е